

มีสติเป็นหลักสูตรชีวิต

กนกกุล จิตรการวรกิจ

R21025

ข้าพเจ้าอายุ ๔๙ ปี พ่อแม่เป็นคนจีน มีพี่น้อง ๕ คน ข้าพเจ้าเป็นบุตรคนที่ ๔ เรียนจบชั้น ป.๔ ไปเรียนตัดเสื้อต่อ แล้วรับตัดเสื้ออยู่กับบ้าน ช่วยพ่อแม่ขายกาแฟ

เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๑๙ ข้าพเจ้าได้พบกับสามีที่มาทานน้ำที่ร้าน รู้จักกันอยู่ระยะหนึ่ง ข้าพเจ้าก็ได้ไปทำงานเย็บเสื้อที่ร้านตัดเสื้อเพื่อฝึกงาน มีอยู่วันหนึ่งสามีได้ไปรับข้าพเจ้า เป็นครั้งแรก เหตุการณ์ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น มีชาวบ้านบอกคุณแม่ว่าเห็นข้าพเจ้าซ้อนมอเตอร์ไซด์ไปกับผู้ชาย เย็นวันนั้นคุณแม่ คุณพ่อและพี่สาวได้ด่าเสียๆ หายๆ ว่าไปเสียตัวให้เขาแล้ว ข้าพเจ้าได้แต่ร้องไห้ อธิบายก็ไม่ฟังว่าข้าพเจ้ายังไม่มีอะไรกัน ยังไม่คิดที่จะอยู่ด้วยกัน เพียงแต่ดูใจกันไปก่อน ตอนเช้าคุณพ่อด่าอีกมาก เอาปืนขึ้นมาจะยิงข้าพเจ้า และข้าพเจ้ากลัวจนตัวสั่น

อีกสองวันต่อมาสามีได้โทรบอกให้ข้าพเจ้าออกไปหาหนอยมีเรื่องจะคุยด้วย
ข้าพเจ้าได้แอบออกไปหา คือนั้นข้าพเจ้าไม่กล้ากลับบ้าน ข้าพเจ้าต้องไปอยู่กับสามี
โดยไม่มีอะไรเลย มีหมอนใบ เสื้อผืน ต้องเช่าห้องอยู่เดือนละ ๔๐๐ บาท ออกไป
ทำงาน ๒ คน ได้เงินเดือนรวม ๑,๔๐๐ บาทก็พอใช้ มีความสุขมาก พอเดือนที่ ๘ ตั้ง
ห้อง ปีพ.ศ. ๒๕๒๑ ได้คลอดลูกสาว ๑ คน

สามปีผ่านไป สามีก็เปลี่ยนไป ไปติดผู้หญิง ไม่ให้เงินข้าพเจ้า ไม่สนใจข้าพเจ้า
และลูก ข้าพเจ้าต้องลำบากเลี้ยงลูก ทุกข์ทรมานอยู่คนเดียว ไม่กล้าบอกใคร แม้กระทั่ง
คุณแม่คุณพ่อ

๑๒ ปีหลังจากนั้น สามีก็แยกไปอยู่กับภรรยาคนที่สอง ข้าพเจ้าทุกข์ทั้งเรื่องสามี
และพี่สามี แม่สามีเริ่มเข้ากันไม่ได้ หลังจากสามีแยกไปอยู่กับภรรยาคนที่สองได้ ๑ ปี
สามีซื้อจักรเย็บผ้าให้ ๕ คัน และส่งงานมาให้ทำ รับจ้างเย็บผ้าไหล พอปี พ.ศ. ๒๕๓๕
ข้าพเจ้าได้ย้ายมาอยู่ที่ซอยจรัญสนิทวงศ์ ๑๒ พี่สาวสามีได้ลงจักรร่วมหุ้น โดยแบ่ง

รายได้คนละครึ่ง ทำได้ ๕ ปีก็แยกหุ้นกับพี่สามีเพราะมีปัญหา ข้าพเจ้าก็หยุดทำงาน
ระยะหนึ่งเพราะเครียดมาก

ต่อมาสามีบอกว่าจะขายจักรทั้งหมด ข้าพเจ้าก็เสียใจ ถามสามีว่า “ขายจักร
แล้วฉันจะเอาอะไรทำกิน” พอรุ่งขึ้นสามีก็มาขนไปหมด ไม่สนใจข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่มี
เงินใช้จ่าย ถึงขั้นไม่มีกิน ลูกน้องเก่าที่อยู่ใกล้บ้าน มีน้ำใจหิ้วอาหารใส่หม้อไปให้กิน ให้
เงินใช้ก่อน มีแล้วค่อยคืนให้ คอยให้กำลังใจ

วันหนึ่งลูกน้องบอกให้ข้าพเจ้าลุกขึ้นสู้ต่อ อย่าท้อถอย ญู่ให้ตั้งจักรขึ้นมาทำใหม่
โดยที่ข้าพเจ้าไม่มีเงินทุนสักบาท ตัดสินใจไปขอยืมเงินคุณแม่ชื่อจักร ทำไปเพิ่มไปที่ละ
คันสองคัน รับงานที่อื่นมาทำ โชคดีที่ทางโรงงานช่วยเหลือให้ยืมจักรอีก ๕ คัน เพราะมี
งานเข้ามามาก มีคนงานลืบกกว่าคน ทำได้ ๒ ปี ก็เกิดปัญหา เรื่องลูกน้องเข้า-ออกจน
เหลือคนเดียว ข้าพเจ้ารู้สึกท้อแท้ทุกซี้ใจมาก เครียดมากเลยเลิกกิจการ

หลังจากนั้น ๒ ปี ข้าพเจ้าได้จองที่หน้าร้านค้าแห่งหนึ่งเพื่อขายอาหารยำ ยืมเงิน
สามปีไปวางมัดจำแผงและซื้ออุปกรณ์ ๓ เดือนก็โดนโกง ร้านค้าไม่เปิดให้ขาย เงินมัดจำ
ก็ไม่ได้คืน เครียดมาก ทุกข์มาก ไม่กล้าบอกสามปี ต้องโกหกไปเรื่อย กลัวว่าสามปีจะเอา
เงินคืน

อีกปีหนึ่งต่อมา เพื่อนลูกสาวช่วยเหลือโดยให้ไปขายที่ตึกเขา ข้าพเจ้าก็เอา
อุปกรณ์ที่ซื้อไว้ ไปขายกาแฟโบราณ ขายขนมปังปิ้ง พอขายอยู่ระยะหนึ่ง ขายไม่ค่อย
ดี ก็เลิกกิจการ

ช่วงที่ขายกาแฟ คุณสุนิสา จิระพัฒนพิศาล แวะไปที่ร้าน ได้ชวนให้ไปปฏิบัติ
ธรรมที่วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ข้าพเจ้าก็ปฏิเสธว่ายังไม่ถึงเวลา ยังตัดกิเลสไม่ได้
ยังห่วงลูก ทั้งลูกไม่ได้ ชวนอยู่หลายครั้งข้าพเจ้าก็ไม่ไป คุณสุนิสาชวนไปกราบหลวง
พ่อจรัญในวันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๔๖ ข้าพเจ้าก็ปฏิเสธอีก

ต่อมาไม่นานภรรยาคนที่สองจับได้ว่าสามีไปมีผู้หญิงคนที่ ๓ ภรรยาคนที่สองไม่ให้สามีไปหาข้าพเจ้าและให้เอาบ้านคืน ให้ข้าพเจ้าไปเช่าบ้านอยู่ สามีข้าพเจ้าจะโหมมากวนบ่อยๆ ให้ขายบ้านหลังนี้เพื่อจ่ายหนี้ ข้าพเจ้ากับลูกสาวไม่ยอมย้ายออก ข้าพเจ้ากับลูกเครียดมาก ร้องให้ทุกคืน ลูกไม่มีใจที่จะเรียน วันหนึ่งพี่สาวสามีโทรถึงลูกสาว พูดเรื่องขายบ้านและขอให้ลูกสาวช่วยไปสืบว่าผู้หญิงคนที่ ๓ อยู่ที่ไหน จะได้ไปปราบให้เลิกกับสามีข้าพเจ้า บอกว่าขอความร่วมมือเพราะสงสารภรรยาคนที่สอง ให้เราสองแม่ลูกเห็นใจภรรยาคนที่สอง ข้าพเจ้ากับลูกไม่ร่วมมือด้วย ก็โกรธเราสองแม่ลูก และยังมีปัญหาอื่นตามมาอีกมากมายหลายเรื่องจนข้าพเจ้าหมดที่พึ่ง

ข้าพเจ้าตัดสินใจไปวัดอัมพวัน วันที่ ๑๕ เมษายน ๒๕๔๖ ขึ้นไปที่ศาลาสุธรรมภavana มีผู้คนมากมาย เห็นหลวงพ่อนั่งอยู่ ท่านหันมามองข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็หาที่นั่งสักพักหลวงพ่อก็หันมามองข้าพเจ้าอีก จนข้าพเจ้ารู้สึกแปลกใจว่าทำไมหลวงพ่อดูถึงได้มองข้าพเจ้าอยู่หลายครั้ง ข้าพเจ้าแปลกใจอีกอย่างก็คือได้เห็นหลวงพ่อนั่งอยู่หลายชั่วโมง ไม่ขยับตัวเลย

ข้าพเจ้าเดินทางกลับมาถึงบ้านแล้วได้บอกกับลูกสาวว่า แม่จะไปบวช ๗ วัน ที่ วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ก่อนบวชข้าพเจ้าได้ตัดกังวลออกหมด ไม่ห่วงลูก ไม่คิดถึงใคร ไม่รับโทรศัพท์ใครเลย

วันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๔๖ ข้าพเจ้าได้เริ่มเข้าปฏิบัติธรรม ที่วัดอัมพวันเป็นเวลา ๗ วัน ตั้งใจปฏิบัติตลอดทุกวัน พอปฏิบัติธรรมถึงวันที่ ๔ ข้าพเจ้ามีความกังวลเรื่องใช้หนี้สงฆ์ เป็นทุกข์อยากกลับบ้าน เพราะมีเงินมาไม่พอใช้ มีเงินมาเพียง ๖๐๐ บาท

ข้าพเจ้าไปกราบที่เรือนแม่กาหลง เล่าความทุกข์ใจหมดอาลัยตายอยาก สิ้นหวังทุกอย่าง เรื่องงาน เรื่องครอบครัว เรื่องลูก ข้าพเจ้าไปทำกรรมอะไรไว้หรือ ชีวิตถึงได้เป็นอย่างนี้ พุดไปร้องไห้ไปโดยขาดสติ สะอึกสะอื้นอยู่พักใหญ่ ก็ตั้งสติได้ พอช่วงเย็นได้รับความเมตตาจากคุณวิภาพร ทำให้ข้าพเจ้าได้อยู่ปฏิบัติธรรมต่อให้ครบ ๗ วัน ตามที่ได้ให้สัญญากับหลวงพ่อไว้

อานิสงส์ที่ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติธรรมครั้งแรก เมื่อกลับถึงบ้านลูกน้องเก่าพักอยู่ที่บ้าน
หนึ่งคน บอกว่าสามีข้าพเจ้าได้โทรศัพท์มาหาทุกวัน วันละหลายครั้ง ตลอด ๗ วันที่
ข้าพเจ้าอยู่ที่วัด ตั้งแต่นั้นมาสามีก็เปลี่ยนไปและดีกับข้าพเจ้ามาก และให้เงินข้าพเจ้า
ใช้

ต่อมาข้าพเจ้าได้ไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวันอีก เป็นครั้งที่ ๕ เป็นเวลา ๗ วัน มี
อยู่วันหนึ่งขณะนั่งกรรมฐานอยู่ นิमितเห็นภาพถ่ายคุณพ่อซึ่งเสียชีวิตไปแล้วตั้งอยู่
ตรงหน้าข้าพเจ้า ท่านมองตาขวางมาที่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเห็นซามข้าว หมูสามชั้นต้ม
เต้าหู้เหลือง และได้เห็นคุณแม่ที่นั่งอยู่ที่เตียงนอน มีอ่างน้ำโรยด้วยดอกมะลิวางอยู่ มี
เสื้อ ๑ ชุด พวงมาลัย ๑ พวง แล้วข้าพเจ้าล้างเท้าแม่กราบเท้าแม่ ขออโหสิกรรมที่คิดไม่
ดีทำไม่ดีกับแม่ ได้กอดแม่บอกแม่ว่ารักแม่นะ และยังได้เห็นสามีนั่งอยู่ที่เตียงนอนที่
บ้าน ข้าพเจ้าได้นำพวงมาลัยกราบขออโหสิกรรมกับสามี ในภาพนิมิตบอกว่า แล้ว
ข้าพเจ้าจะโชคดีมีความสุข ทำมาค้าขึ้น ชีวิตเจริญรุ่งเรือง ข้าพเจ้าร้องให้น้ำตาไหลไม่
หยุด จนแม่ครูได้มาบอกให้กำหนดว่า รู้หนอ รู้หนอ

หลังจากปฏิบัติธรรมกลับมา ข้าพเจ้าก็ได้ทำตามภาพนิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นใน
พระกรรมฐาน ข้าพเจ้าทำกับข้าวที่เห็นไปไหว้คุณพ่อที่บ้าน และได้ล้างเท้าให้คุณแม่
กราบเท้าคุณแม่ และขอโหสิกรรมกับคุณแม่และคุณพ่อที่เสียชีวิต

อีกไม่กี่วันสามีบอกว่าจะมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้ารู้สึกดีใจบอกไม่ถูก รีบไปซื้อ
พวงมาลัยสวยๆ ที่ปากคลองตลาดมา ๑ พวง พอช่วงบ่ายสามีมาที่บ้าน ก็นำพวงมาลัย
ไปกราบสามี ขอให้สามีโหสิกรรมให้ข้าพเจ้า สามีข้าพเจ้าก็โหสิกรรมให้ ข้าพเจ้ามี
ความสุขที่ได้ขอโหสิกรรม ข้าพเจ้าใจเย็นขึ้น สงบนิ่ง มีสติมากขึ้น และให้อภัยสามี
มากขึ้น ไม่โกรธ ไม่เกลียด ไม่ผูกพยาบาท และข้าพเจ้าได้ปฏิบัติธรรม อยู่ที่บ้านด้วย

หลังจากที่นั่นสามีก็ดีกับข้าพเจ้ามาก ให้เงินใช้ และยังทำกำไรเพชราให้ด้วย

อยู่มาวันหนึ่งสามีโทรศัพท์มาบอกว่า แม่ป่วยเป็นโรคมะเร็งที่ตับขั้นสุดท้าย อยู่ที่
โรงพยาบาลจุฬาฯ ข้าพเจ้าได้ถามสามีว่าจะให้ไปเยี่ยมไหม สามีไม่ให้ไป บอกว่าเอาไว้
เผาศพแม่แล้วจะพาไปกราบอัฐิ และอีกอย่างกลัวไปเจอกับภรรยาคนที่สอง

หลังจากนั้นไม่กี่วัน สามีโทรมาให้ข้าพเจ้ากับลูกสาวไปหาด่วน ข้าพเจ้าไปถึง
โรงพยาบาล ๓ โมงเย็นพร้อมลูกสาว เห็นแม่สามีเปลี่ยนไปมาก น่าสงสารมาก แม่สามี
เห็นข้าพเจ้าก็ดีใจ กอดและบอกข้าพเจ้าว่า “ขอโทษกรรมที่ทำกับเธอไว้” เธอก็ยังเป็น
ลูกสะใภ้แม่อยู่ ข้าพเจ้าและ ลูกสาวก็กราบขอโทษกรรมท่าน

ข้าพเจ้าได้ไปเยี่ยมแม่สามีอีก ได้บ๊อนข้าวบ๊อนน้ำ ดูแลเป็นวาระสุดท้าย ไม่กี่วัน
แม่สามีก็เสียชีวิต หลังเสร็จงานศพสามีข้าพเจ้าได้บอกลูกสาวว่า “พ่อก็จะไม่ทิ้งแม่เจ้า
นะ บอกแม่เจ้าด้วย” ข้าพเจ้าปล่อยวางไม่คิดเอาสามีกลับ เพราะสงสารภรรยาคนที่
สองที่ต้องทุกข์เรื่องข้าพเจ้า ระวังข้าพเจ้าตลอดเวลา

ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณหลวงพ่ोजรัญ ฐิตธมฺโม ที่แผ่เมตตาให้ข้าพเจ้าและให้
กำลังใจมีสติต่อผู้ชีวิต สอนให้ข้าพเจ้าปฏิบัติกรรมฐานใช้หนี้กรรมเก่า และขอกราบ
ขอบพระคุณญาติธรรมทั้งหลายที่ได้ช่วยเหลือให้คำแนะนำเป็นกำลังใจให้ข้าพเจ้าตลอด
๔ ปี

ขอให้คนที่ชีวิตเหมือนข้าพเจ้า ไปปฏิบัติธรรมเถิดจะได้พ้นทุกข์ เพราะตอนนี้
หลวงพ่อยังอยู่เป็นที่พึ่งของเราทั้งหลาย ขอให้รีบเร่งปฏิบัติธรรมเถิด ข้าพเจ้าขอยืนยัน
ว่าการปฏิบัติกรรมฐานตามแนวสติปัฏฐาน ๔ ที่หลวงพ่อสอนนั้นได้ผลจริง

ขอบารมีคุณพระศรีรัตนตรัยและ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย จงดลบันดาลคุ้มครอง
หลวงพ่ोजรัญ จิตตมโม ให้อยู่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรแก่ลูกศิษย์นานๆ ด้วยเทอญ